Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Ι'.

ΟΝ ἴδιο καιρό, στὶς πόλεις τῆς Ἀττικῆς καὶ στὰ κοντινὰ λιμάνια, εἶχαν σκορπιστεῖ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἱεροφάντη τῆς Ἐλευσῖνος, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ βροῦνε, ὅπως κάθε χρόνο, μιὰ γυναῖκα πολὺ ὡραία γιὰ νὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τῆς θεᾶς Δήμητρας στὴν περίφημη γιορτὴ τῶν Ἐλευσινείων Μυστηρίων. Μερικοὶ λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν πάει στὸ Σούνιο.

Τὴν ὥρα ποὺ ἡ Λαΐς, μαζὺ μὲ τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, ἔφτασε στὸ Σούνιο καὶ κατέβηκε ἀπ' τὸ πλοῖο, μαζεύτηκε στὴν προκυμαία πλῆθος κόσμου, γιὰ νὰ θαυμάση τὴν ὠμορφιά της. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ἐκεῖνο βρισκόντουσαν καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἱεροφάντου.

Μόλις λοιπὸν ἀντικρύσανε τὴν πανώρια ἑταίρα, εἶπαν μεταξύ τους :

—Νὰ ἡ γυναῖκα ποὺ μᾶς χρειάζεται!

Παραμέρισαν τότε ἀμέσως τὸ πλῆθος, περικυκλώσανε τὴ Λαΐδα κι' ὁ ἀρχηγός τους, χωρὶς κὰν νὰ τὴ ρωτήση ποιὰ ἦταν, τῆς εἶπε μὲ ὕφος προσταχτικό :

—Ὦ, γυναῖκα, μεγάλη τιμὴ σοῦ γίνεται!... Ὁ Ἱεροφάντης τῆς Ἐλευσῖνος, Βασίλειος, σ' ἐκλέγει γιὰ νὰ ὑποδυθῆς τὸ ρόλο τῆς θεᾶς στὴ γιορτὴ τῶν Ἐλευσινείων Μυστηρίων. Ἐν ὀνόματι τῆς Δήμητρας, ἀκολούθησέ μας!....

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του τὸ μικρὸ ἀγαλματάκι τῆς θεᾶς, ποὺ ἦταν τεκμήριο τῆς ἱερᾶς ἐντολῆς ποὺ εἶχε, καὶ τὸ ἔδειξε στὴ Λαΐδα. Καμμιὰ ἀρχὴ καὶ κανένας ἄνθρωπος δὲν τολμοῦσε νὰ φέρη ἀντίρρησι σ' ἐκεῖνον ποὺ κρατοῦσε τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἀγαλμάτιο.

Τὸ πλῆθος ζητωκραύγασε ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ ἀπεσταλμένου, εὐχαριστημένο γιατὶ μιὰ τόσο ὡραία γυναῖκα θὰ ὑπεδύετο τὸν ρόλο τῆς θεᾶς.

Ἡ Λαΐς ὅμως ἀνατρίχιασε σύγκορμη καὶ κύτταζε μὲ ἀγωνία γύρω της, μήπως δεῖ κανένα γνωστό της, μὰ δὲν διέκρινε κανένα. Πρὶν προφτάσει ἄλλωστε νὰ φέρη τὴν παραμικρὴ ἀντίρρησι, εἴκοσι μπράτσα ρωμαλέα τὴν ἄρπαξαν καὶ τὴν μετέφεραν σ' ἕνα πολυτελὲς φορεῖο στὴν Ἐλευσίνα, φρουρημένη ἀπ' τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Ἱεροφάντη κι' ἀκολουθουμένη ἀπὸ πλῆθος προσκυνητῶν.

Ὅταν ἔφτασε στὰ πρόθυρα τῆς Ἐλευσῖνος ἡ πομπή, ἡ Λαΐς ἀντίκρυσε μὲ τρόμο τὸν Ἱεροφάντη Βασίλειο, ποὺ εἶχε βγεῖ νὰ τὴν ὑποδεχθῆ, ντυμένος μὲ τὴ μεγαλοπρεπῆ στολή του καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ πολυάριθμη ἀκολουθία.

Ὁ Ἱεροφάντης τὴν χαιρέτησε μ' ἕνα χαμόγελο σατύρου στὸ δόλιο πρόσωπό του καὶ τὴ βοήθησε νὰ κατεβῆ ἀπ' τὸ φορεῖο. Μ' ὅλη της τὴν ταραχή, ἡ Λαΐς κατάλαβε ἀμέσως, ὅτι ὁ μεσόκοπος αὐτὸς ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀποκρουστικὴ φυσιογνωμία, εἶχε βάλει κιόλας στὸ νοῦ του νὰ τὴν κάνη δική του. Κι' ἡ ὡραία ἑταίρα ἀνατρίχιασε ἀπὸ ἀγωνία στὴ σκέψη αὐτή.

Ὁ Ἱεροφάντης τὴν ὡδήγησε μὲ μεγάλη πομπὴ στὸ ἰδιαίτερο οἴκημα, στὸ ὁποῖο θὰ διέμενε ὥς τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς. Στὸ οἴκημα αὐτὸ ἔμεινε κλεισμένη ἡ Λαΐς πέντε μέρες. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Ἱεροφάντης βρισκότανε τὶς περισσότερες ὧρες μαζύ της, μὲ τὴν πρόφασι, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν κατηχήση καὶ νὰ τὴν προετοιμάση γιὰ τὸ ρόλο της. Στὴν πραγματικότητα ὅμως προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείση νὰ γίνη δική του καὶ νὰ μείνη γιὰ πάντα κοντά του.

Μεταχειρίστηκε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν κατακτήση. Στὴν ἀρχὴ τῆς μίλησε μὲ προσποιητὴ εὐγένεια καὶ τρυφερότητα. Ὅταν ὅμως ἡ Λαΐς, χωρὶς νὰ τοῦ φανερώση ποιὰ ἦταν, τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε σοβαρὸ λόγο ποὺ τὴν ἐμπόδιζε νὰ γίνη γυναῖκα ὁποιουδήποτε ἀνδρός, ὁ Ἱεροφάντης ἄλλαξε τακτική. Τῆς ὑποσχέθηκε πλούτη καὶ τιμές, τῆς εἶπε ὅτι εἶνε ἡ πιὸ ἐξαιρετικὴ τιμὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα τὸ ν' ἀνήκη σ' ἕναν ἄνδρα, σὰν αὐτόν, ποὺ ἦταν παντοδύναμος... Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἡ Λαΐς ἀπέκρουσε τὶς ἀνήθικες προτάσεις του.

Τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς τῶν Ἐλευσινείων Μυστηρίων, ὁ Ἱεροφάντης ἐπισκέφθηκε τὴ Λαΐδα κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα, θύμωσε καὶ τῆς φώναξε :

—Ἄκουσέ με καλά, γυναῖκα ἄγνωστη καὶ ἄσημη, κόρη βάρβαρη ποὺ βρέθηκες στὴν πολιτισμένη γῆ τῆς Παλλάδος. Σοῦ προτείνω νὰ σὲ κάνω ἱεροφάντιδα καὶ σὺ ἀρνεῖσαι. Δὲν ξέρεις λοιπόν, ὅτι ὁ τίτλος αὐτὸς ἀποτελεῖ προνόμιο τῶν γυναικῶν ποὺ ἀνήκουν στὶς πιὸ ἀρχοντικὲς οἰκογένειες τῆς Ἑλλάδος; Ἂν γίνης γυναῖκα μου, θὰ κυβερνᾶς τοὺς πάντας κι' ὅλοι θὰ ὑποκλίνωνται μπροστά σου. Πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι ἡ ἐξουσία μου εἶνε ἀπεριόριστη, ὅτι ὁ λαὸς ὑπακούει τυφλὰ στὰ θελήματά μου κι' ὅτι οἱ πιὸ ἰσχυροὶ ἄρχοντες τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας τρέμουνε μπροστά μου. Ἡ θανατικὲς καταδίκες τοῦ Σωκράτη, τοῦ Διαγόρα καὶ τοῦ Ἀλκιβιάδη, ποὺ ἦσαν κι' οἱ τρεῖς ξακουστοὶ καὶ δημοφιλεῖς, εἶνε ἀρκετὴ ἀπόδειξις τῆς δυνάμεώς μου. Γιατὶ ἐγὼ τὶς θέλησα. Τ' ἀκοῦς;... Ἐγώ!... Ἂν δεχθεῖς λοιπὸν τὴν πρότασί μου, θὰ εἶνε γιὰ σένα ἡ ζωὴ κι' ἡ εὐτυχία. Ἂν ἀρνηθεῖς, σὲ περιμένουν τὰ φρικτότερα μαρτύρια κι' ὁ θάνατος.

—Ἱεροφάντη τῆς Δήμητρας, τοῦ ἀπάντησε ἡ Λαΐς, ξεχνᾶς λοιπόν, ὅτι ἔχεις ὁρκισθεῖ ἰσόβια ἀγνότητα;

—Ὁ ὅρκος μου εἶνε ἀνίσχυρος μπροστὰ στὸν φλογερὸ ἔρωτα ποὺ νοιώθω γιὰ σένα.

—Ἱεροφάντη τῆς Ἐλευσῖνος, πᾶψε τὶς παρακλήσεις σου καὶ τὶς φοβέρες σου. Σοῦ λέω μιὰ φορὰ γιὰ πάντα, ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σ' ἀγαπήσω καὶ νὰ γίνω δική σου.

—Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, ἀνόητη γυναῖκα, γιατὶ θὰ φέρης τὴν ἀπόγνωσι στὴν ψυχή μου. Καὶ ἡ ἀπόγνωσις τοῦ Ἱεροφάντη τῆς Δήμητρας θὰ εἶνε πιὸ ζοφερὴ καὶ πιὸ τρομερὴ ἀπ' τὴν χειρότερη καταγίδα. Σοῦ μένει ἀκόμα μιὰ μέρα γιὰ νὰ σκεφθῆς. Αὔριο, ὅταν θὰ γυρίσης ἀπ' τὴν παρέλασι, θἄρθω νὰ μοῦ πῆς τὴν τελειωτικὴ ἀπάντησί σου.

* * *

Τὴν νύκτα τῆς 19ης πρὸς τὴν 20ὴν τοῦ μηνὸς Βοηδρομιῶντος, δηλαδὴ τῆς ἕκτης καὶ τελευταίας ἡμέρας τῶν ἑορτῶν τῆς Δήμητρας, ἡ Λαΐς, ντυμένη μὲ τὴ μεγαλοπρεπῆ στολὴ τῆς θεᾶς Δήμητρας, ὡδηγήθηκε μὲ μεγάλη μυστικότητα στὰς Ἀθήνας, κλεισμένη μέσα σ' ἕνα φορεῖο.

Ὅταν ἄρχισε νὰ χαράζη ἡ αὐγή, ἀμέτρητο πλῆθος κόσμου περίμενε μαζεμένο στὸν Κεραμεικὸ τὴν ἱερὰ πομπή.

Σὲ λίγη ὥρα τὸ ἅρμα τῆς θεᾶς Δήμητρας, κατάλαμπρο ἀπ' τὸ χρυσάφι καὶ στολισμένο μὲ γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια, φάντηκε νὰ προχωρῆ ἀργὰ—ἀργὰ πρὸς τὴν Ἱερὰ Ὁδό. Μπροστὰ ἀπ' τὸ ἅρμα πήγαιναν οἱ δαδοῦχοι, γιὰ νὰ φωτίζουν τὸ δρόμο, κι' ἀκολουθοῦσαν οἱ κανηφόροι, οἱ ὅμιλοι τῶν αὐλητρίδων καὶ τῶν ὀρχηστριδῶν. Οἱ κορυφαῖοι τοῦ σώματος τῶν ἱερέων βαδίζανε στὰ πλάγια τοῦ ἅρματος.

Πάνω στὸ ἅρμα ἦταν καθισμένη μιὰ γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ ὑπέροχη ὠμορφιὰ συγκέντρωνε τὰ βλέμματα ὅλων. Ποτὲ ἄλλοτε ὡραιότερη γυναῖκα δὲν εἶχε ἀντιπροσωπεύσει τὴ θεὰ στὴ γιορτή της. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν ἡ Λαΐς!....

Κάθε τόσο, τὸ ἅρμα σταματοῦσε μπροστὰ σὲ θυσιαστήρια, ποὺ εἶχαν στηθεῖ ἀπὸ πρὶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κατὰ μῆκος τοῦ δρόμου, καὶ τέσσερες ὡραῖες ἀρχοντοποῦλες τῶν Ἀθηνῶν ρίχνανε ἀρώματα καὶ λιβανωτὸ μέσα σὲ χρυσᾶ λιβανιστήρια, θυματίζοντας τοὺς βωμούς. Ἡ λύρες καὶ οἱ αὐλοὶ συνωδεύανε τὶς θρησκευτικὲς μελωδίες ποὺ ψάλλανε οἱ ἱερεῖς κι' ἡ ὀρχηστρίδες ἐχόρευαν συμβολικοὺς χορούς, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐκραύγαζε :

—Εὐοχαί! Ἰαχαί!

Κατόπιν ἡ σάλπιγγες σήμαιναν κι' ἡ πομπὴ συνέχιζε τὸ δρόμο της.

Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν πομπή, βρισκόταν κι' ὁ περίφημος στρατηγὸς Λεοντίδης.

Ὁ Λεοντίδης ἦταν Κορίνθιος τὴν καταγωγὴ καὶ συγγενὴς τοῦ γέρου εὐπατρίδου, ὁ ὁποῖος εἶχε υἱοθετήσει τὴ Λαΐδα καὶ τὴν εἶχε κάνει γενικὴ κληρονόμο του. Ἀπὸ μικρὸς ὅμως εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἀμβρακία, ἡ ὁποία ἦταν Κορινθιακὴ ἀποικία, εἶχε καταταχθεῖ στὸ στρατὸ καὶ γρήγορα ἔγινε στρατηγὸς καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Ἀμβρακικοῦ στρατοῦ. Ὡστόσο, πήγαινε κάθε ἀρχὴ Ὀλυμπιάδος στὴν Κόρινθο καὶ ἔμενε κεῖ κάμποσες ἡμέρες.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς ἐπισκέψεις του ἐκεῖνες ποὺ ἔκανε στὴ γενέτειρά του, γνώρισε τὴν ξακουστὴ Λαΐδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.